

Energi-, Forsynings- og Klimaudvalget
Christiansborg
1240 København K

Den 27. november 2017

Miljø- og fødevarerministerens besvarelse af spørgsmål nr. 26 (EFK alm. del) stillet d. 27. oktober 2017 af Udvalget.

Spørgsmål nr. 26 (EFK alm. del)

”Ministeren bedes kommentere materiale fra Dansk Brøndejerforening i forbindelse med foretræde for udvalget den 26. oktober 2017, jf. EFK alm. del – bilag 13 og 21.”

Svar

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som oplyser følgende:

”Dansk Brøndejerforenings materiale drejer sig om, at kommunerne efter foreningens opfattelse giver vandværkerne monopol på at levere vand, når de giver vandindvindingstilladelser efter vandforsyningslovens § 20. Når der gives afslag til landbrugsbedriften, bliver de derved tvunget til at aftage vand fra vandværker til en højere pris end vand fra egen boring ville koste.

Dansk Brøndejerforening fremhæver i materialet en række afgørelser fra Natur- og Miljøklagenævnet (nu Miljø- og Fødevarerklagenævnet) i klagesager om tilladelse/afslag efter vandforsyningslovens § 20 til vandindvinding fra egen boring samt flere selvstændige forhold om forsyningssikkerhed og drikkevandskvalitet. Det fremgår af materialet, at Brøndejerforeningen ønsker, at det skal være lettere for landbrug og andre fritliggende ejendomme i landzone at etablere og bevare vandindvinding fra egen boring.

Danske Vandværker og DANVA har i forbindelse med Dansk Brøndejerforening's foretræde for Energi-, Forsynings- og Klimaudvalget fremført vandbranchens synspunkter. Vandbranchen giver i den forbindelse udtryk for, at landmænds afkobling fra vandværker går ud over pris og kvalitet. Ifølge vandbranchen kan dette have stor betydning for de tilbageværende forbrugere, som kan blive ramt af prisstigninger, hvis kommunen giver landmænd tilladelse til egen indvinding. Vandbranchen vurderer ligeledes, at forbrugerne kan blive ramt på kvaliteten af deres drikkevand, idet forsyningernes ledningsnet er dimensioneret til et større vandforbrug. Derved kan der, ifølge vandbranchen, opstå stillestående vand med deraf følgende kvalitetsproblemer for forbrugerne.

Efter de gældende regler er det op til den enkelte kommunalbestyrelse dels at udarbejde en vandforsyningsplan, dels at meddele eller afslå konkrete ansøgninger om vandindvinding. Kommunerne skal i deres administration lægge vægt på blandt andet vandforekomsternes omfang samt befolkningens og erhvervslivets behov for en tilstrækkelig og kvalitetsmæssigt tilfredsstillende vandforsyning.

En kommunal vandforsyningsplan skal tilrettelægge, hvilke anlæg forsyningen skal bygge på, og hvilke forsyningsområder de enkelte anlæg skal have for at sikre en hensigtsmæssig vandforsyning.

Ifølge vandforsyningslovens § 29, stk. 3, kan kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om, at en eller flere ejendomme skal tilsluttes en bestående almen vandforsyning, hvis tilslutningen findes ønskelig ud fra en samlet vurdering af forholdene i et område eller ud fra den enkelte ejendoms forhold.

Landmændene har mulighed for at påklage kommunalbestyrelsens afgørelser til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, idet der retssikkerhedsmæssigt er klageadgang på området.”

Det fremgår af ovenstående, at såvel planlægningen af vandforsyningens udbygning i et område, som meddelelse af tilladelser til vandindvinding til f.eks. landbrug, er kommunernes ansvarsområde. Jeg har tillid til kommunernes håndtering af deres myndighedsopgaver, herunder også at de afvejer de hensyn, som fremgår af reglerne.

Esben Lunde Larsen

/

Mads Leth-Petersen